

V AZURNI VOTLINI NA CAPRI

Bela vrana.

Slika iz narave. — Spisal Milan Pugečlj.

Pravili so, da se širi tisti gozd silno daleč. Do tujih krajev in tujih mej da se vleče neprenehoma dalje in tuintam je kdo celo trdil, da se razprostira v vedno nepretrgani črti prav do morja. Ta silna gozdova obsežnost je bila vzrok, da se je pojavila včasih v hudi zimi nenadoma divjačina v takem kraju, kjer je bila že čisto iztrebljena in so se spominjali na volkove in medvede in jelene komaj starci in starke, ki jim je trkala že smrt na duri. Kako leto, ko je bila zima nenavadno ostra, ko je zapadel sneg meter visoko, se je razširila semtertja po okolici vest, da so videli tuintu medvedko z mladiči, ali morda troje, čvetero volkov, ki so se klatili sestradani in divji na plen ob polnočnem času po bližini posameznih vasi. Včasih je bila vse prazna govorica, a kako leto je bila tudi resnica. Po brezmejni zasneženi hosti je tavalala gladna zver, iskala plena na levo in desno, šla za njim dalje in dalje in dospela tako po širnem gozdu v kraje,

kjer je vzbujala nenavadno pozornost in kjer jo je doletela povečini tudi smrt.

V tistem kraju se je vil gozd v polkrogu gor proti holmu, tam se je okrenil v položnem loku zopet nazaj v dolino, zavil v skoro ostrem kotu na desno, kjer ga je pretrgala nenadoma široka cesarska cesta in za njo njive in polja. A gore so bile zelo blizu in po njih se je širil gozd po kratkem presledku dalje, se vzpenjal na njihove visoke grebene in se izgubljal na njih v nedogledu. Na holmu zgoraj so rastle večinoma smreke in bori. Kadar se je budil na spomlad prvi jug, tedaj je oznanjal v naprej samega sebe med tistimi smrekami in bori. Vstalo je silno šumenje in bučanje, ki se je razlegalo daleč po vsi dolini. In v vasi, ki je stala sredi nje, so se vaščanje nekako prebudili in prerodili, živahnjeje so hodili mimo koč in hlevov, ozirali se v tiste težke južne oblake, ki so se valili preko neba kakor valovi črnega in zlobnega morja, v nekakšni